

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 71/2014
18.09.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије: Бранка Станића, као председника већа, судије Гордане Ајншпилер-Поповић и судије Јелене Боровац, као чланова већа, у предмету предлагача Б.Ј. из С. улица ..., ради заштите права на суђење у разумном року, решавајући по жалби предлагача која је изјављена против решења Вишег суда у Смедереву Р4 (П) 7/14 од 03.09.2014. године донео је у седници већа одржаној дана 18.09.2014. године, следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ се као неоснована жалба предлагача Б.Ј. из С..

ПОТВРЂУЈЕ СЕ решење Вишег суда у Смедереву Р4 (П) 7/14 од 03.09.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Смедереву Р4 (П) 7/14 од 03.09.2014. године одбијен је захтев предлагача Б.Ј. из С. којим је тражено да се утврди да јој је повређено право на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Смедереву 8П бр.1799/13 као неоснован.

Против наведеног решења предлагач Б.Ј. је благовремено поднела жалбу и предложила Врховном касационом суду да жалбу усвоји.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 8б став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. а у вези са чланом 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14) у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ број 25/82 ... „Службени гласник РС“ број 46/95 ... „Службени гласник РС“ број 55/13) који се примењује на основу члана 8в Закона о уређењу судова, и утврдио да је жалба предлагача неоснована.

Према стању у списима предмета предлагач Ј.Б. из С. поднела је Вишем суду у Смедереву захтев за заштиту права на суђење у разумном року. У захтеву је навела да јој је пред Основним судом у Смедереву повређено право на суђење у разумном року у предмету који је у том суду заведен под бројем 8П 1799/13. У том предмету се расправља по тужби предлагача поднетој ради утврђења тековинског удела у заједничкој имовини стеченој у току трајања брака са Б.С. из С.. Тужба је поднета дана 24.05.2013. године и од подношења тужбе до подношења захтева за утврђење да је повређено право на суђење у разумном року, према наводима предлагача, првостепени суд није поступао хитно и у законским роковима прописаним Законом о парничном поступку. Предлагач даље наводи да првостепени суд није поступао на начин на који је у обавези с обзиром на то да је предлагач материјално и стамбено угрожен јер из непокретности – куће у којој је са туженим живела, иселила се због његовог насилничког понашања а чијој адаптацији иначе допинела средствима које у спору потражује.

Одлучујући о поднетом захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, Виши суд у Смедереву је извршио увид у списе предмета Основног суда у Смедереву 8П 1799/13 и утврдио да је захтев неоснован. Виши суд у Смедереву на основу стања у списима предмета је утврдио да на дужину до сада вођеног поступка је утицала и сама тужила будући да је тужбени захтев био неуредан и да је њена жалба на решење којим је тужба у једном делу одбачена због тога што није поступила по налогу суда и тужбени захтев уредила у складу са прописима материјалног и процесног права, одбијена од стране вишег суда као неоснована. Поред тога на дужину поступка је утицало и то што је и сама тужила предлагала да суд одлаже, односно заказује рочишта за покушај мирног решења спора од ког предлога је затим на таквом рочишту одустајала. За временски период у коме се налагало и чекало уређење тужбе и период који је протекао због одлагања рочишта а због захтева предлагача да суд закаже рочиште ради покушаја мирног решења спора, Основни суд у Смедереву не сноси одговорност за дужину трајања поступка. Из списка предмета Виши суд у Смедереву је закључио да није било дужих периода у којима Основни суд у Смедереву није предузимао никакве радње у поступку по тужби тужиле, па имајући у виду ту чињеницу као и сложеност предметног тековинског спора, закључио је да у конкретном случају није дошло до повреде права на суђење у разумном року због чега је и захтев предлагача Б.Ј. из С., побијаним решењем одбио у целини као неоснован.

Према оцени Врховног касационог суда, правилно је Виши суд у Смедереву имајући пре свега у виду стање у списима предмета Основног суда у Смедереву 8П 1799/13, а пре свега радње које је предузимао суд у том предмету, закључио да није дошло до повреде права на суђење у разумном року и правилно је поступио када је захтев предлагача у целини одбио као неоснован. Разлоге које је навео Виши суд у Смедереву у образложењу ожалбеног решења у целини прихвата и Врховни касациони суд те их није потребно понављати.

Предлагач је поднео Основном суду у Смедереву тужбу ради деобе заједничке имовине и тужба је поднета 24.05.2013. године. Због тога што је тужба била неуредна и по налогу суда није уређена у остављеном року, дошло је и до доношења решења о делимичном одбацивању тужбе, затим жалбеног поступка у

коме је потврђено првостепено решење о делимичном одбачају тужбе, тако да је поступак у овој правној ствари започео у суштини тек након што је завршен поступак по жалби, када је дана 27.12.2013. године дата наредба да се решење Вишег суда у Смедереву којим је потврђено решење Основног суда о делимичном одбачају тужбе, са тужбом и прилозима, доставе на одговор туженом. Тужени је писменим поднеском доставио одговор на тужбу дана 24.02.2014. године а потом дана 26.02.2014. године је одређено рочиште за главну расправу на дан 15.04.2014. године. На основу наведених чињеница правилно је закључио Виши суд да је трајању поступка у периоду од подношења тужбе па до дана када је заказано рочиште за главну расправу, допринео искључиво предлагач због неуредне тужбе и непоступања по налогу суда да у одређеном року исправи и допуни тужбу. Због тога су неосновани су наводи жалбе предлагача да је кривицом суда односно поступајућег судије дошло до одуговлачења спора.

Наводи жалбе, да никада није захтевано да се у поступку закључи поравнање, већ да је то био предлог поступајућег судије, да је у записницима о рочишту за главну расправу уношена нетачна садржина, да није дато предлагачу да тај записник на лицу места прегледа те да су све то радње због којих је првостепени суд повредио одредбе Закона о парничном поступку се не могу прихватити као основани у овом поступку, већ овакви наводи могу бити разлог (уколико су тачни и основани) у поступку по жалби на одлуку о главној ствари.

Сврха захтева за заштиту права на суђење у разумном року је убрзање поступка и примерена накнада као вид сатисфакције ако је захтев за убрзање основан. У конкретном случају, имајући у виду чињенице и то датум када је тужба суду поднета и радње које су до подношења захтева предузете од стране суда пред којим се води поступак, те имајући у виду целокупни протек времена од подношења тужбе до дана подношења предметног захтева и Врховни касациони суд закључује да за сада није дошло до повреде права на суђење у разумном року предлагачу у поступку који се води пред Основним судом у Смедереву број 8П 1799/13., због чега је и одбијена жалба као неоснована.

На основу свега изложеног Врховни касациони суд је применом члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку а у вези са чланом 401. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци решења.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**